

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 16.

L' ANELL.

(DE MONSELET.)

ESCENA 1.^a

Son las quatre de la tarde. Lo teatro representa lo tocador de la condessa de..., bonica y hermosa jamona de uns quaranta anys.

La condessa.—Verdaderament, Jordi mèu, es precis que t' e timi molt per olvidar fins a tal punt mos debers conjugals. ¡Ah! ¡Deixa que amagi mon rubor en ton seno

Jordi.—Amaga, filla, amaga.

La condessa.—¡Sembla que estás preocupat! ¿Qué tens? ¡Oh, Déu! Alguna desgracia.....

Jordi.—No....

La condessa.—Es que, ja ho veus, qualsevol cosa m' espanta; ¡t' estimo tant!

Jordi (apart).—¡Y l' Adela que m' espera a casa desde las quatre!

La condessa.—¡Qu' hermòs ets, Jordi mèu! ¡Qué distingit!... Pero no fás més que mirá 'l relotje. Acabaré per creure que tens alguna cita.

Jordi.—¿Una cita?.... Si, efectivament, tinch una cita per tractar de negocis ab lo mèu apoderat, ab aixó....

La condessa.—¡Ah! ¡Si fòs una dona que t' esperés!

Jordi.—No hi ha perill.

La condessa.—Si, tens rahó: tu ets mèu y jo soch tèva ¿veritat?

Jordi (apart).—¡Y qu' es pesada! (Alt) Adèu.

La condessa.—Espera, Jordi, avuy som a 1 de Desembre.

Jordi.—¿Y qué?

La condessa.—No 't recorda res aquesta fetxa?

Jordi.—Pensava que estavam a 2.

La condessa.—No, no, es avuy l' aniversari de la nostre coneixensa, de las nostres relacions...

Jordi.—¡No es possible!

La condessa.—Acepta aquest anell com un recort de un dia que may s' esborrará de nostre memoria.

Jordi.—¿Un anell?

La condessa.—Molt senzill. Vull posártel jo mateixa... Aixís... y are vésten, Jordi, vésten a las tévas ocupacions. Tornarás dissapte a la mateixa hora?

Jordi.—Vindrè dissapte... Pero ¿y 'l teu marit?

La condessa.—No t' espantis; procuraré que sigui fora com de costum.

Jordi.—Dochs, fins dissapte. Adèu, hermosa condessa. (Se 'n vá.)

La condessa (trayent lo cap per la finestra).—¡Qué graciós es en Jordi! ¡Y qu' elegant!

Lo conde.—(qu' entra déu minuts després) —Bon dia, esposa mèva. ¿No ha vingut ningú mentres he estat fora?

La condessa.—Si... aquell jove que porta tanta pressa per veuret... D. Jordi del Castell.

Conde.—¡Es estrany! Fà divuit mesos que aquest bon senyor t'è una carta de recomenació per mi y encare no me l' ha entregada.

La condessa (ab indiferencia).—Com que may t'è troba a casa.

ESCENA 2.^a

Son dos quarts de sis de la tarde. Lo teatro representa l' habitació del pollo Jordi en una fonda de segon ordre. Adela, modisteta, se troba sola en lo moment de comensar l' escena.

Jordi (entrant molt sofocat).—¡Te juro que mèva no ha sigut la culpa si t' hi fet esperar tant, Adela! ¡Uf!

Adela.—¡Moltas gracias! ¡Llavors será mèval! ¡Nada menos qu' una hora de retras!

Jordi.—Perdonam ja no hi tornaré més.

Adela.—No 'm dona la gana. Me tractas com si fòs una qualsevol.

Jordi.—Vaja dona, vina aquí... (L' agafa per las mans.)

Adela.—¡Qué 'm fás mal! ¿Ay, ay qué tens a la mà? ¡Un anell nou!

Jordi (apart).—Ja m' ha cullit.

Adela.—¡Calla, si es un brillant!

Jordi.—¡Qu' de ser! Si es un cul de got.

Adela.—Déixamel emprobar. Sembla fet per mi. ¡Gracias Jordi!

Jordi.—Deixat de bromas y dom l' anell.

Adela.—Si dius qu' es un trós de vidre, bè me 'l pots regalar.

Jordi.—Aquest anell es de la mèva mare.

Adela.—¿Dochs perquè no 'l porta?

Jordi.—Me l' ha donada porque hi fassi gravar...

Adela.—Las inicials, ¿no es veritat? Jo sè un gravador que ho farà molt baratet. Adèu, qu' es tart.

Jordi.—Deixat de gravadors y de romansos, no vulguis que m' enfadi.

Adela.—Voldria véurerho. (Se dirigeix cap a la porta.)

Jordi.—Adela; a la una, a las dugas... ¡Vaja!

Adela.—Te dich que no (corrent per l' habitació) Demà t'è tornaré.

Jordi.—¿De sério?

Adela.—De sério. (Obra la porta.) Tinch capritxo per aquest anell (marxa.)

Jordi.—¡Pè 'l que 'm costa!

ESCENA 3.^a

Son dos quarts de set. Lo teatro representa la casa d' una prestamista.

Adela (entrant).—¿Qu' está sola?

Baltasara.—Si, filla, si. ¿Qué 'm portas?

Adela.—¿Quant val aixó? (Trayentse l' anell.)

Baltasara.—Es bó aquest anell. Que sigui la enhorabona. Sembla que hi ha negoci.

Adela.—Bè, quant val?

Baltasara.—Per ser cosa tèva, te 'n donaré fins a vint duros.

Adela.—¡Tingui compte que no 's perdi!

Baltasara.—Si, noya, si; val més que tractis ab un argenter qu' es més generós y esplendit; pero l' argenter es curiós; vol saber la procedencia de tot, exigeix documents y de vegadas passa a domicili a pagar lo que compra; mentres que jo no pregunto res... ni vull saber res...

Adela.—¿Qu' es pensa qu' es robada? En Jordi me l' ha regalada.

Baltasara.—¡Oh! Llavors es molt senzill. Que t' hi acompanyi en Jordi. (Moments de silenci.)

Adela.—¿Es a dir que no fèm res, senyora Baltasara?

Baltasara.—Jo no hi dit aixó, filla mèva.

Adela.—¡Vint duros!

Baltasara.—Entenémnos. Tú 'm deus quaranta vuit rals per l' empenyo del teu manton; ¿no es aixó? Bueno. Trentados rals del vestit escocés. Quaranta vuit y trentados son vuitanta. Mes una unsa d' or per l' empenyo del relotje. Total, quatre cents rals.

Adela.—Si, pero...

Baltasara.—Déixam acabar. Te torno 'l manton, lo vestit, y 'l relotje. Ademès... te regalaré un sombrero. ¡Me sembla que no 't pots queixar.

Adela.—Y déu duros.

Baltasara.—Aixó si, que no.

Adela.—Donchs me 'n vaig.

Baltasara.—Pero que no véus que no hi guanyo res?

Adela.—¡Y que m' esplica!

Baltasara.—Vaja te 'n donaré sis y no 'a parlem més.

Adela.—No senyora.

Baltasara.—Com vulguis; tu mateixa.

Adela.—Posémho a vuit, y aquí t'è l' anell.

Baltasara (prenentla).—Vaig a buscarte las prendas...

ESCENA 4.^a

Son las dotze de la nit. Lo teatro representa un gabinete reservat d' un restaurant, hont sopen varias *Mesalinas*.

Un mosso (entrant).—Lo senyor marquès del Etzar vol entrar per saludar a las senyoras.

Elisa.—Pepe, ja t' hem dit qu' aquí no hi entra cap home.

Blanca, Camila, Ernestina.—Res d' homes. ¡Morrin los homes!

Soledad.—No serveixen més que de destorb.

Elisa.—¡Pepe! ¡Un granisat!

Camila.—¡Pepe! ¡Cigarros!

Blanca.—¡Pepe! ¡Una botella de Champagne frappé!
Ernestina.—¡Pepe! ¡Café! ¡Licors!
Camila (à Elisa).—¡Quin brillant més bonich!
Elisa.—Es un regalo del Arturo, lo fill de la prestamista. ¡Pepe! (Se 'n porta al mosso en un recó del gabinet). Demà al dematí, portas lo compte á casa.
Mosso.—Está bè, senyora
Elisa.—A las onze.
Mosso.—Sí, senyora.
Elisa.—Insistirás en que jo 't rebi. Potsè estaré ab un senyor.
Mosso.—La senyora pot contar ab la mèva discreció.
Elisa.—Al contrari. Parlarás alt. Dirás que 'm portas aquest anell que 't hi deixat en prenda. Prénlo, ¿M' has entés?
Mosso.—Sí, senyora.
Elisa.—¡Gracias á Dèu!

ESCENA 5.ª

Son las onze del dematí. Lo teatro representa lo dormitori de Elisa, hont se troba de visita 'l conde.
Conde.—¡Ah! ¡Si al menos estigues segur del teu amor!
Elisa.—¿Y pots duptarho, després dels sacrificis que hi fet per tú?
Una doncella (entrant).—Senyora...
Elisa.—¿Qué passa, Victoria?
Doncella.—Es que...
Elisa.—Parla. Ja sabs que no tinch secrets pèl senyor conde.
Doncella.—Dochs bè, senyora, hi ha 'l mosso del restaurant.
Elisa.—¡Ah! Si, ja sè 'l qu' es. Que passi.
Conde.—¿Del restaurant? (Assombrat.)
Elisa.—¿Vás á tenir celos? Donchs es molt senzill lo occurgut. Ahir nit, at sortir de Novetats, vaig convidar á tres ó quatre amigas á pendre alguna cosa. Res, una friolera. Vaig descuidarme 'l porta-monedas y vaig deixar en prenda lo primer que se 'm vá ocorre.
Conde.—¡Sempre serás boja! (Entra 'l mosso.)
Elisa.—¡Ah! ¿Ets tú? (Al conde) Dónali quinze duros, conde.
Conde.—¡Quinze duros de frioleras!
Mosso.—Aquí está 'l compte y 'l anell, senyora.
Conde (després de pagar).—Veyám aquest anell. Es bonich, molt bonich.
Elisa.—¿Lo vols?
Conde.—¿En cambi...?
Elisa.—Próu que ho saps, lo mocador de catxemir... ¿Eh?
Conde.—¡Oh! ¡Oh!
Elisa.—¿Tens por d' arruinar-te?
Conde.—¡Mientras estigui segur del teu amor!
Elisa.—¿Y pots duptar, després dels sacrificis que per tú tinch fets?

ESCENA ULTIMA.

Dos quarts de una del mateix dia. Lo teatro representa lo tocador de la senyora condesa. La decoració com en la primera escena.
Conde.—Molt bon dia, amiga mèva. ¿Cóm estás? A proposit... Sempre m' estás reprenent per falta de galanteria. Vull probarte avuy que hi sigut sensible á las reconvençions. Dignat aceptar aquesta joya.
La condesa (cayent en basca).—¡¡Lo mèu anell!!

Tableau.

AMPARO DE GIRONA Y ROCHA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Deixém per la senmana entrant la *Lucrecia*, cantada per en Gayarre de una manera admirable: no 'm queda espay per consagrarli y he de cumplir promesas fetas la senmana anterior, dihent quatre cosas de *Lo joch dels disbarats* de 'n Teodoro Baró.
 Aquesta obra, més que una comedia de costums ó de tipos, es una joguina trivial: tè tres actes, com podria tenirne un, ja que 'ls enredos se prolongan perque al autor li convé prolongarlos. Forma una sèrie d' escenas, algunas molt cómicas; pero bastant deslligadas: los tipos secundaris tenen més relléu que 'ls principals, de manera que del conjunt ne surt un' obra poch meditada, escrita ab facilitat y bona sombra, que sab trobar las pessigollas al públich y ferlo riure.
 En l' execució van estar bè tots los actors: la senyora Mirambell y 'ls senyors Fontova, Goula, Soler y Pinós van trobar un' obra de la seva corda. Res de fé 'l galan, res de cridar, res d' encarcament... sino copiar del natural y recobrar lo desembrás, l' expontaneitat y la frescura.
 Aquesta senmana 'ls periódichs han publicat alguns sueltets d' encárrech, assegurant que alguns artistas de la companyia del *Principal* ho fan tant bè. Pero ni por esas: lo públich está retret y 'l *Principal* continua sent lo Teatro de la soletat.
 Al Liceo s' ha donat una representació del *Faust* ab un tenor nihilista, lo Sr. Figner. Vaja, que per ser

nihilista, tè una véu bèn diminutiva. Ademès mostrava cert rezel, certa falta de seguretat, tament com si 's figurés que la policia russa estés barrejada entre 'l públich. Home, Sr. Figner, un' altra vegada ja pot estar tranquil: vosté procuri cantar bè, que aquí som tots gent de pau, que no li volém cap mal.

Tambè al *Retiro* s' ha cantat *Faust* á cárrech de 'n Catá y de la Pradesi, y francament, vá sortir una cosa molt enrahonada. A n' en Catá li varen fer molts regalos. La *Jone*, cantada 'l diumenje vá anar tal qual: la Sra. Kottas bè de tot; la Sra. Gallocci, bè; pero no més de salut; lo Sr. Ugolini, tant aviat bè com malament, y 'l Sr. Pelz, si s' esforsava menos, ho faria anar millor. L' orquesta molt bè, y 'l noy Goula sobresaient.

Si á las tantas de la nit passan per la Plassa de Catalunya y senten tiros, no s' assustin: es que al *Circo ecuestre* executan las *Glorias españolas*. Se tracta de algunas escenas de la guerra de Africa ab acompañament de tiros y balls. L' obra ha agradat, está molt bèn presentada, y dona entradas en gran. ¡Are, figúrinse las que donará durant las próximas firas y festas!...

N. N. N.

LO FORJADOR.

Jo era un noy com la rosella que creix en un camp de blat: orfanet, la mèva estrella era viure desgraciat. Sense familia ni ofici recorrent anava 'l mon, y lo vil sagell del vici amenassava 'l mèu front.
 Lo francés la nostra terra assotava sens pietat y s' extenia la guerra com núvol de tempestat. Las cullitas trepitjadas veyen en mitj de munts de fanch; las vilas totas cremadas y 'ls carrers tacats de sanch.
 —No tens altra lley de vida, pensava jo esporuguit, que ser soldat desseguida de qui 't dongui més profit. Ja l' almoyna era acabada perque res donava 'l camp... ¡Quants pobres per la encontrada! No era sol á tenir fam.
 Una nit al lluny vaig veure, entre arbres atapahits, una claror que 'm féu creure en dimonis y esperits. Flamas rojas s' aixecavan damunt d' un fondo negrós, y d' en tant en tant llensavan espurnas com si un llamp fós.
 Atrayentme l' espectacle m' hi acostava tremolant, y si trobava un obstacle una véu me deya ¡avant!
 —Sia bruixa ó bè dimoni jo tinch de saber qué hi ha: una oració á Sant Antoni de tot perill me treurá.
 Com més aprop m' hi trobava los flams veyen més vermells, y un soroll á mi arribava com picament de martells; á la porta vaig pararme acostantmehi poch á poch; mes prompte vá delatarme la resplandor d' aquell foch.
 —Au, haylet, un home 'm deya, pren la corda tot seguit.—
 Vaig mirarme 'l y se 'n reya com riu lo mal esperit. Tres homes més lo voltavan que un ferro pèl foch ruhent, á cops de mall aixafavan voltantlo al ayre furient.
 —¿Qué féu aquí? jo vaig dirne mogut per viu interés.
 —Fém armas ab que rendirne la superbia del francés.
 —¡Del francés! Aixó 'm recorda que m' estich morint de fam. Vull estirar aquesta corda ¡valdament ne surti 'l llamp!
 La manxa de nit y dia sotraquejava en mas mans; lo vent que d' ella 'n sortia anava contra 'ls brigants. Afanyós quan sol quedava ab l' impuls d' un cor lleal, un tros de ferro posava dintre 'l foch de la fornal.
 Volia fer una espasa ab que cumplir mon deber, defensant la nostra casa del invasor extranjer.
 —Per la patria treballa ara, deya jo ab pler infinit y 'm sortia per la cara lo coratje del mèu pit.
 Al deixar l' arma ja feta dirigintme á mestre Anton:

—Vull tenir ditxa completa, vareig dirli, en aquest mon.
 —¿Qué vols fer? vá preguntarme, aquí sabs que t' estimém.
 —Vull probar si á la mèva arma li he sapigut dar bon tremp.
 Vuit anys vá durar la guerra portant arréu dol y horror; pam á pam la nostra terra vá resseguirne la mort. Jo ab ma espasa la seguia, mes al arribar al Bruch, com ab ella res podia la vaig deixar pèl trabuch.
 ¡Llamp de Dèu! ¡quina embestida! com alló no he vist res més; al sentirnos la fugida prengué l' exercit francés. Lo Montserrat tremolava; semblava que tot lo mon en la lluyta 'ns ajudava pera vence á Napoleon!
 Per dissort, prop de Figueras me varen fer presoner; entre mitj de granaderas me duren al extranjer. ¡Patria mèva! ab ulls plorosos murmurava y ab dolor: ¡que 'n deuben ser de ditxosos los que per tú reben mort!
 L' anyoransa del desterro al principi 'm vá migrar; ma constancia era de ferro y ab aixó 'm vá regenerar. Las costums dels altres pobles y sas lleys vaig assolir y uns altres sentiments nobles tot lo mèu cor ván gaudir.
 Allavoras vaig coneixe los nostres passats errors, y alegrement regoneixe que no hi ha esclaus ni senyors. Sols hi ha homes en la terra tant si son com no cristians: ¡malehida, donchs, la guerra, que fa enemichs dels germans!
 Quan á Catalunya entrava després de nombrosos anys, ab mi duya un' altra sava per compartí ab mos companys. Llevor fou de ideas novas empaltadas de progrés: ja no 'm dolian las probas per que 'm féu passá 'l francés.
 Tot lo bo que vaig apendre á ma patria ho he portat: molt me costa fer entendre lo que val la llibertat. Ja no forjo armas de guerra; un altre treball me plau: faig instruments que á la terra li tenen de dur la pau.
 Aprop de la mèva forja hi tinch mon antich arréu: lo bastonet y l' alforja d' anar per 'quests mons de Dèu. Ara 'm volta una maynada que ja sab maneja 'l mall; ¡la llibertat ans odiada m' ha dut la Pau y 'l Treball!

SIMON ALSINA Y CLOS.

ESQUELLOTS.

Los catedráticos, los estudiantes, los pares de familia que tenen fills qu' estudian, en fi, tothom demanava una satisfacció al govern pèls atropellos comesos per la policia de Madrid.

Y la satisfacció no ha vingut. Ni podia venir, perque 'l govern totas las satisfaccions se las guarda per ell, y al pais no li dona sino disgustos.

Continuan las denuncias de periódichs. Aquest dia deya un telégrama: «Ha sido denunciado *El Porvenir*.» Y no obstant, lo porvenir no es pas dels que denuncia, sino dels denunciats.

En la última sessió del Ajuntament, lo de sempre. Se llegeix lo dictámen proposit que 'l matadero nou se construeixi en terrenos de la Vinyeta. Se llegeix un dictámen de la minoria proposit que 's construeixi en terrenos del terme de Sans. Se llegeix un vot particular del Sr. Font, proposit que s' instali en lo dipòsit d' ayguas del Parque. Y dictámen de la majoria, dictámen de la minoria y vot particular, quedan sobre la taula. Es la taula de la Pubilla... Té fam de milloras y per dinar y per sopar no li serveixen més que papers ab gargots.

Es cosa sabuda que tot se falsifica, la moneda, los bitllets de banch, 'l paper de l' Estat, lo pebre, 'l vi,

¡Pá, tot enterament: als Estats Units fins se fan ous artificials.

Donchs, mirin, aquí á Barcelona, segons sembla, fins s'ha falsificat un periódich.

Lo fet es molt curiós.

Segons sembla, 'ls enemichs de D. Francisco de P. (atillas) Rius y Tauler estavan á punt de resucitar *La Bomba*, tant que ja ho tenian tot amanit per sortir divendres. Fins se diu que lo número estava imprés.

Donchs lo dijous va sortir un'altra *Bomba* defensora de D. Francisco de P. (atillas) Rius y Tauler, y la primera va tenir que quedar-se al Arsenal.

Vels'hi aquí una *bomba* que si no serveix per apagar focs, servirà per encéndrels.

A Sarriá van obsequiar al bisbe ab una serenata, composta de música de 'n Clavé.

Qué volen que 'ls diga, donar música d'un republicà á un neo, no vá prou bé. Escoltin ¡no hauria sigut millor cantarli 'l *Ruca l' inferno—brame Satan?*

Lo nostre colaborador Francisco Llenas, acaba de publicar una nova colecció de poesias ab lo titol de *Plors y riallas*. Com totes las sévas produccions son fàcils y expontaneas, conforme veuran la senmana entrant que 'ls ne donaré una mostra.—L' obreta val no més que dos rals y 's ven á can Lopez.

Lo poeta manresá D. Joseph Martrús m'ha enviat un exemplar de la joguina lirica y ballable, en un acte y en vers, titulada *Los del centro*, que vá ser estrenada ab molt bon éxit en lo teatro del *Cassino de Ceres* de aquella ciutat.

Per últim, lo Sr. Molas y Casas ha publicat també la seva producció *Doña Flamenca*, aplaudida tant aquí á Barcelona com á Madrid, ahont ha sigut posada últimament.

Menú del últim banquet donat á palacio, segons lo corresponsal del *Brusi*:

«Potage purée á la reine perle.—Consommé Louis XV.—Petites bouchées á la Monglás.—Saumons sauce Genevoise.—Filets de bœuf á la Godard.—Suprêmes de perdreaux.—Foie-gras en Belle-vue.—Punch Victoria.—Asperges en branches sauces hollandaise.—Chapons du Mans flanqués de cailles.—Manzaines de fruits.—Mouses Dominó.—Bombes Chantilly glacées.—Vinos riquissimos.—Música escogida.»

¡Música escojida! Ab qué 's menjará aquest plat? ¡Ab cullera ó ab forquilla?

A Paris ja casi no tenen cólera: los frets de aquests últims días han fastidiat al microbi.

Lo mateix, exactament, succehirá ab los microbis conservadors. Lo fret de l'indiferencia acabarà ab ells.

Apropósit de 'n Gayarre, recorda 'l *Diluvi* la frase de un crítich milanés que deya: *questa sempiterna smorzatura mi noia*.

¡Massa tip!
A mi 'ls esmorsars m'engreixan.
Y 'ls que serveix en Gayarre que no 'n son poch de sustanciosos!

En lo programa de las festas y firas de aquest any s'hi ha anyadit un nou espectacle.

Tal es una conferencia sobre 'ls microbis á carrech del Institut agrícola catalá de Sant Isidro, la qual se donará en lo Saló de Cent, per distracció y ensenyansa dels agricultors forasters.

Are qué no 's descuidin del *microbis electoralis*.
Y si no tenen modelo, arribinse á la diputació provincial y demanin per en Tort y Martorell.

El *Correo catalan* se queixa de un fulano vestit de capellá que volia fer un timo al forner que proveheix á las monjas de Montesion.

Item mes: se queixa també de dos subjectes que van á la parroquial iglesia de Sant Cugat y 's dedican á treure rellojtes y porta-monedas de las butxacas dels fiels.

Que 'm perdoni el *Correo catalan*, aixó es propagar la impietat.

Perque, desd'are, quan veurém un capellá, dirém ¡ojol que no fassa com aquell de Montesion!

Y 'ls que vajan á la iglesia en lloch de posar tots cinch sentits en Déu Nostre Senyor, no pensarán més que ab lo porta-monedas y 'l rellojte.

S'ha publicat una nova obreta del Sr. Sanall y Serra, titulada *La direcció del globo*. La obra vá ilustrada, val 2 rals y 's ven á ca'n Lopez.

Un patriota francés al morir ha deixat 20,000 franchs pels ferits en la próxima guerra contra Alemania.
Escoltin ¡no saben cap espanyol que al morir deixi

una cantitat pels primers estudiants que resultin ferits per la policia?

Cosas xocants.

L'altre dia publicavan los diaris una comunicació laudatoria que D. Juan Coll y Pujol, vice-president de la Junta de obras del Port, dirigia á D. Juan Coll y Pujol, alcalde de Barcelona.

D. Francisco, al veure aquesta cerimonia, s'está fonent com una candela.

Entre 'ls carrers que durant las próximas firas y festas tractan de adornarse, s'hi conta 'l de Gignás.

Pero perque 'ls adornos hi cápigan, sembla que 'ls vehins tractan de aixamplarlo.

Lo bisbe de Barcelona estava empenyat en nombrar canonje de la catedral al Dr. Sardá y Salvany, director de la *Revista Popular*, y carli furiós.

Pero á Madrid van ser de diferent opinió y van nombrar á un tal Rebolledo.

De totes maneras las preferencias del bisbe actual quedan patentisadas, ab l'intent de nombrar canonje á un dels carlins més enfutismats.

Jo ja ho veig, al pobre D. Joseph Maria, qu'era un bisbe clar com un toro de *buen-trapío*, 'ls carlins van matarlo á disgustos.

Lo Dr. Catalá muda de táctica, y tracta de matar als carlins á pessigollas.

Boyna que vols, boyna que desitjas...
¡Y aixó que eran molts los que 's creyan que 'l bisbe Catalá 'ls posaria á rotllo!

—Tú ¿sabs que se m'ha mort la dona?
—Home ¿qué 'm dius? Sembla mentida... Ab un geni tant viu que tenia!

QUÈNTOS.

Un xitxarelló torna de fer un viatge á Alemania, y un arquitecto amich seu li pregunta:

—Suposo que has estat á Colonia?

—Si, vaya, no faltava més.

—Y que haurás anat á visitar la catedral.

—Per supuesto.

—Escolta qu' es lo que 't vá agradar més?... ¿Qu' es lo que 't vá cridar més l'atenció de la Catedral de Colonia?

—Si vols que 't diga la veritat, vá ser una inglesa molt caya.

En una tertulia casulana.

—Qui es aquest esperpento que are canta? pregunta un concurrent á una senyora.

Y aquesta tota sofocada, respon:
—Es la mèva filla.

Lo concurrent, ab molta frescura:
—Senyora la felicito... Es encantadora.

A Paris, davant del tribunal.

Un notable atvocat defensa á un home, acusat de bigamia.

—Senyors, diu; es imposible que condemnéu al mèu defensat, y menos quan las cámaras estan discutint una lley humanitaria, la lley del divorci. ¿Voléu que 'us parli sincerament. Donchs bè, l'acusat vá sufrir una equivocació. Quan vá pendre la segona dona 's creya que la lley estava ja votada... De manera que aquí no 's tracta de un delict, sino de una mala inteligencia.

Una senyora jove y viuda de un vell que anava pels setanta, está rebent los consols de una seva amiga, poch temps després de ocorreguda la defunció de aquell.

—¡Pobre Lluisa! y quina emoció tant gran havias de experimentar al saber la mort repentina del teu marit.

—Ay, no me 'n parlis: recordo que tenia un singlot terrible, y ab lo susto se 'm vá parar.

Exámen de aritmética:

—Digas noy, si de déu ne treus déu ¿quants te 'n quedan?

—Si de déu ne trech déu... No ho sé, senyor mestre.

—Vamos á veure si t'ho faig entendre.... Figórat que portas déu quartos á la butxaca y que 'ls perts, ¿quan los has perdut qu' es lo que 't queda á la butxaca?

L' alumno:
—Algun forat.

D. Mariano es implacable.

Posseheix una casa al Poble Sec, y á propósit dels llogaters deya aquest dia:

—¡Qué volen que 'ls diga! May hi tingut valor per vendre 'ls mobles als pobres llogaters que no pagan y aixó que n'hi ha que 'ls tenen bons. M' estimo més quedarme 'ls.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Estich mort per una nena
més hermosa que un fil d'or,
que 'l prima de goig m' omplena
y m' extasia de amor.

Una segona tercera
fá poch l'hi vaig regalar,
y ella, ab molt bona manera,
una tot també 'm vá dar.

DEUET DE REUS.

II.

Ma prima es una vocal,
consonant es ma segona,
Tersa nota musical,
y 'l tot es un nom de dona.

UN BARCELONETÍ.

ANAGRAMA.

En Tot y 'l seu fill Ramiro
y en Total, lo mèu nebot,
ván aná á sentir la Tot
l'altra nit al Bon Retiro.

EUDALT SALA.

ENDA VINALLA.

Fica tothem per ma boca
secrets, avisos, noticias,
grans pesars y grans delicias
y 'l mèu cor tot ho provoca.

PETITET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6.—Nom d'home.
6 5 3 5 4.—Apellido.
3 5 6 5.—Animal.
6 2 3.—Riu.
3 2.—Nota musical.
3.—Lletra.

UN TENORIO.

TRENCA-CAPS.

ROCH, ENTRI 'L DOL.

Formar ab aquestas lletres lo titol de una obra catalana.

EUDALT SALA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.
—Segona: diminutiu de un nom.—Tercera: altre diminutiu del mateix.—Quarta: Déu te 'n guard que no 'n tinguesses.—Quinta: consonant.

FRARE MAGRE.

GEROGLIFICH.

×
I I A
tich
S
I
i a

JOANET TARRAGONÍ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—Pe-re-sa.
- Id. 2.ª.—Ca-la-ri-na.
- SINONIMIA.—Viola.
- ENDA VINALLA.—Galleda.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Andreu.
- CONVERSA.—Anita.
- TRENCA-CLOSCAS.—Còlera rostras.
- GEROGLIFICH.—L'home com mes se 'n veu mes se 'n sent.

PREPARATIUS PER LAS PRÓXIMAS FIRAS Y FESTAS.

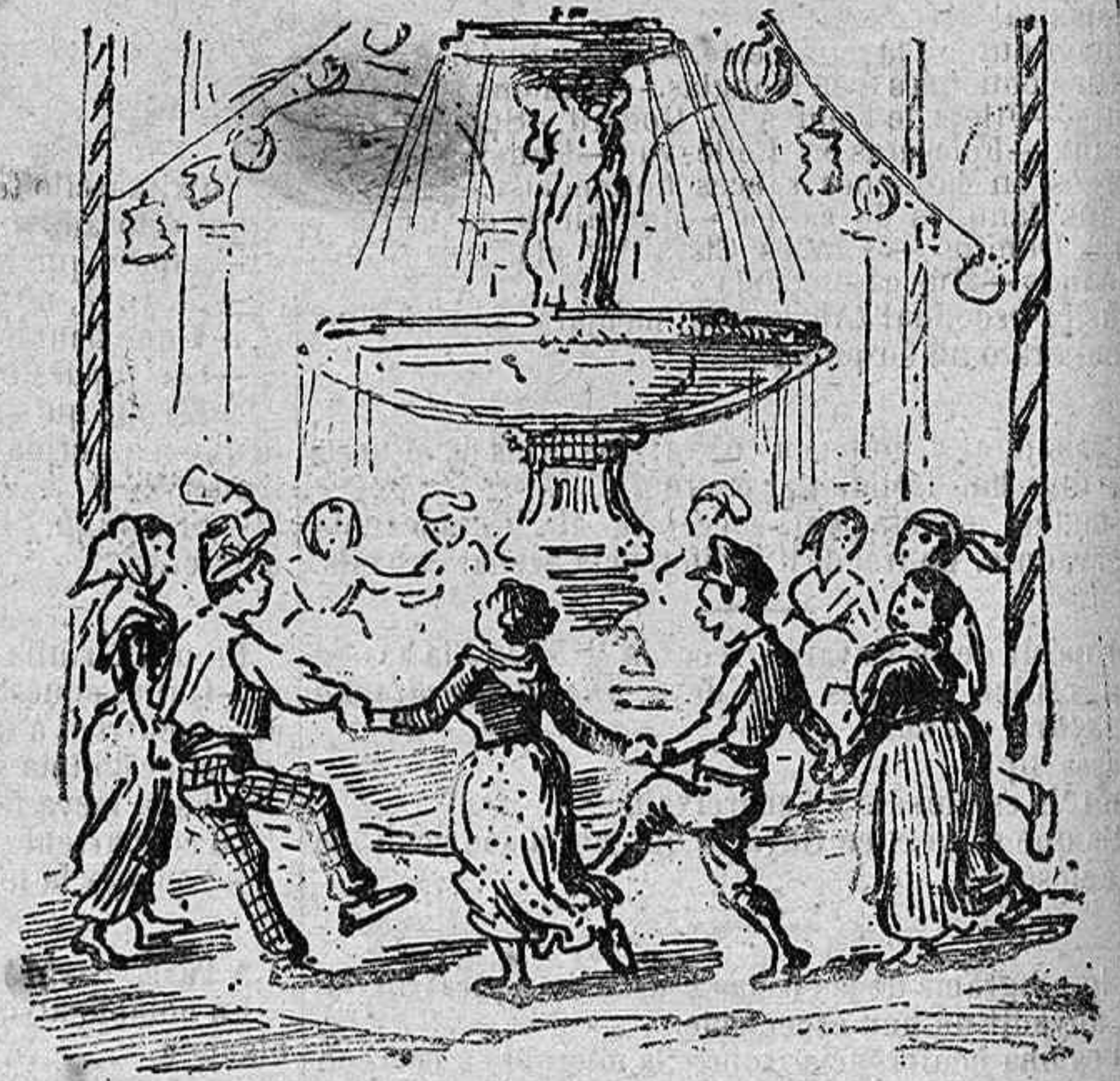
Sortirán los gegants; pero aixó sí, vestits de hivern.

Hi haurá ball de bastons; pero aixó sí, la Junta vol que vesteixin ab decencia.

Fins la Patúm anirá guarnida, que enamorarà.

Y alrededor de la Font de las Tres Gracias hi haurá balls molt preciosos.

Si arriba á ploure, creguin que 's divertiran.

¡Ojo forasters!... No confondre 'ls municipals ab los frares.